



Վահան Տերյան

Իրիկնաժամի կիսախավարում

Իրիկնաժամի կիսախավարում,
Կապույտ լույսերի ցուլքերում ճոճուն,
Հայտնվում է նա, մեղմագին փարվում,
Գունատվում է լուռ ու էլ չի շնչում:

Ծանոթ է ինձ այն ժպիտը անհույզ,
Եվ այն պատկերի գծերը նրբին,
Եվ այն հայացքը մեղմ ու ոսկելույս,
Եվ երգը անխոս և իրիկնային:

Նստում ենք անվերջ մենք մեկ-մեկու մոտ
Եվ չեն հավատում, որ նա է, որ նա...
Այնքան թովիչ է, այնքան անադոտ,
Ցնորք է կարծես, պիտի հեռանա...